

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/24/2020
Identifikačné číslo spisu: 4018200714
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200714.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): NUBIUM, s.r.o., so sídlom Trenčianska 705/55, Bratislava, IČO: 47 545 674, právne zastúpený: JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, so sídlom Štefánikova 69, Nitra, za účasti: SUPERMAX Nitra, a.s., so sídlom Dolnočermánska 38, Nitra, právne zastúpený: JUDr. Marián Macko, advokát so sídlom Kocel'ova 2, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/025174-002 zo dňa 6. augusta 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/225/2018-157 zo dňa 15. januára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/225/2018-157 zo dňa 15. januára 2020 z a m i e t a.

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/225/2018-157 zo dňa 15. januára 2020 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/025174-002 zo dňa 06.08.2018. Zároveň postupom podľa § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 S.s.p. tak, že žalovanému ani príbratému účastníkovi konania ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/025174-002 zo dňa 06.08.2018 žalovaný ako príslušný odvolací orgán v zmysle § 58 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a § 118 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého

stupňa - Mesta Nitra č. 135/2018-004-Re zo dňa 21.03.2018, ktorým ako príslušný stavebný úrad zamietol žiadosť žalobcu o zmenu doby trvania reklamnej stavby: 1 ks - obojstranná reklamná stavba, najväčšia plocha reklamnej stavby je 5,1 x 2,4 m a miesta stavby: 1 ks - obojstranná reklamná stavba, p. č. 7566/5, reg. „C“, k.ú. Z., popri Hviezdoslavovej ulici. Uvedené rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa územného plánu mesta Nitra schváleného mestským zastupiteľstvom v Nitre uznesením č. 169/03-MZ zo dňa 22.05.2003 a podľa zmien a doplnkov územného plánu mesta Nitra č. 5 schválených mestským zastupiteľstvom v Nitre uznesením č. 195/2015-MZ zo dňa 11.06.2015 a dodatku č. 5 k VZN mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra prijatým uznesením č. 196/2015 zo dňa 11.06.2015 je na pozemku parc. č. 7566/5 reg. „C“, k.ú. Z. umiestnenie predmetnej obojstrannej reklamnej stavby typu „Billboard“ neprípustné. Od 11.06.2015 sa do záväznej časti územného plánu mesta Nitra doplnil bod 8, ktorý upravil podmienky na umiestňovanie reklamných stavieb tak, že v koridoroch vymedzených ulíc (medzi nimi i Hviezdoslavova trieda) sú neprípustné reklamné stavby „Billboardy“ umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného (telesa) pozemku. Bod 8.2 platného územného plánu mesta Nitra je regulatívom, ktorý nedovoľuje existenciu ani umiestnenie reklamných stavieb. Predmetná reklamná stavba je umiestnená vo vzdialenosti 1 m od najbližšej hrany príslušného chodníka, čo je výrazne menej ako 200 metrové pásmo od hranice cestného telesa pozemku - Hviezdoslavovej triedy, stanovené schváleným územným plánom mesta Nitra. Umiestnenie reklamnej stavby, a to 1 ks obojstrannej reklamnej stavby typu „Billboard“ je teda v rozpore so záväznou časťou územného plánu mesta Nitra.

3. Správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že v danom prípade žalobca namietal nesúlady časti (konkrétne bodu 8) Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003 v znení jeho zmien a doplnkov s konkrétnymi článkami Ústavy SR a ustanoveniami stavebného zákona. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že obstarávanie a schvaľovanie územnoplánovacej dokumentácie obce, koncepcie rozvoja jednotlivých oblastí života obce a spolupôsobenie pri utváraní vhodných podmienok na bývanie vyplýva z § 4 ods. 3 písm. j/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, pričom sa jedná o originálnu kompetenciu obce. Územné plánovanie je upravené v stavebnom zákone, konkrétne v § 1 ods. 1 je obsiahnutá jeho legálna definícia, v zmysle ktorej „územným plánovaním sa sústavne a komplexne rieši priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia, určujú sa jeho zásady, navrhuje sa vecná a časová koordinácia činností ovplyvňujúcich životné prostredie, ekologickú stabilitu, kultúrno-historické hodnoty územia, územný rozvoj a tvorbu krajiny v súlade s princípmi trvalo udržateľného rozvoja. Právny rámec územného plánovania je dotvorený vykonávacou vyhláškou Ministerstva životného prostredia SR č. 55/2001 Z.z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii. Všeobecne záväzná nariadenia mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra, obsahuje záväzné zásady a regulatívy (vrátane záväzných regulatívov funkčného a priestorového usporiadania územia v oblasti podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb, uvedených v kapitole I., bod 8.), ktoré boli schválené uznesením mestského zastupiteľstva v Nitre č. 169/2003 - MZ zo dňa 22.05.2003 v znení dodatkov č. 1, 2, 3, 4 a 5 a ktoré treba dodržiavať pri riadení využitia a usporiadania územia mesta. V bode 8.2. bolo definované územné vymedzenie pre definovanie podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb tak, že v bode 8.1.3 boli definované koridory ulíc (vrátane Hviezdoslavovej triedy - bod 8.1.3 písm. h/) vymedzené podľa grafickej prílohy č. 1, v ktorých sú v zmysle bodu 8.2.3.2 neprípustné reklamné stavby: - umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného (telesa) pozemku, pričom medzi tieto neprípustné reklamné stavby patria i billboardy. Skutočnosť, že mesto Nitra, resp. mestské zastupiteľstvo mesta Nitra využilo svoju kompetenciu vyplývajúcu z platných právnych predpisov (§ 4 ods. 3 písm. j/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 2 ods. 1 písm. f/, § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b/, § 27 ods. 3 stavebného zákona účinnom do 31.12.2018 a § 12 ods. 1, 6 písm. a/, b/ vyhlášky č. 55/2001 Z.z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii) a určilo podmienky pre umiestňovanie reklamných stavieb, podľa názoru súdu nemožno považovať za porušenie zákona, ako to tvrdil žalobca. V danom prípade neboli splnené podmienky na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p., t.j. na prerušenie tohto súdneho konania a podanie návrhu na začatie konania podľa osobitného predpisu. K záveru o splnení podmienok na rozhodovanie Ústavného súdu SR v zmysle čl. 125 Ústavy SR, teda na konanie o súlade právnych predpisov s Ústavou SR, resp. so zákonom musí dospieť správny súd a nie žalobca. Správny súd z uvedených dôvodov návrh žalobcu na prerušenie

konania zamietol ako nedôvodný. Krajský súd taktiež poukázal na to, že v zmysle štvrtej časti S.s.p sa žalobou možno domáhať zrušenia uznesenia zastupiteľstva, ak jeho obsahom alebo postupom pri jeho prijatí bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis, pričom žalobcom je prokurátor či zainteresovaná verejnosť. Pokiaľ nedôjde k zrušeniu uznesenia zastupiteľstva alebo k vysloveniu nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, je potrebné vychádzať z prezumpcie ich zákonnosti, pričom táto povinnosť sa nepochybne vzťahuje i na správne orgány, vrátane staveného úradu. V konaní začatom na základe všeobecnej správnej žaloby (tretia časť S.s.p., prvá hlava) žalobcu zo dňa nemôže správny súd preskúmať uznesenie mestského zastupiteľstva a nemožno sa domáhať ani vyslovenia nesúladu všeobecne záväzného nariadenia mesta vydaného vo veciach územnej samosprávy so zákonom. Nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou SR je oprávnený vysloviť len Ústavný súd SR, ale v predmetnej veci správny súd nevezhladol dôvod, aby postupoval v zmysle § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. a podal návrh na Ústavný súd SR na začatie takéhoto konania.

4. Správny súd ďalej uviedol, že ustanovenie § 62 ods. 4 stavebného zákona jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností stanovuje, že žiadosť o stavebné povolenie je potrebné zamietnuť, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi. Ak je teda stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom. V teste proporcionality tak proti sebe stoja právo žalobcu na ochranu vlastníctva a právo verejnosti v účasti na správe vecí verejných. Vlastnícke právo žalobcu v teste proporcionality v tomto kontexte musí ustúpiť právu verejnosti na správu vecí verejných. Územný plán mesta je garanciou ochrany verejného záujmu v danom mieste a čase, pred ktorým subjektívne vlastnícke právo žalobcu nemožno uprednostniť.

5. Krajský súd k námietkam žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu uviedol, že tieto sú nedôvodné. Správne orgány v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu vyplývajúceho so žalobcom predložených dokladov (vrátane fotodokumentácie a zákresu do územia), z platného územného plánu mesta Nitra ako i zo Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003 v znení jeho dodatkov. Správny orgán prvého stupňa neporušil zákon, keď upustil od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania, pretože pomery staveniska mu boli dobre známe, nakoľko vyplývajú so žalobcom predložených listín, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ S.s.p kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ v prvom rade namietal, že správny súd nesprávne aplikoval § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona ako aj čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy SR, v rámci ktorého bez ďalšieho akoby vyvodzoval, že existuje oprávnenie plošne regulovať umiestňovanie konkrétnych typov reklamných stavieb v určitom území územným plánom práve s poukazom na ustanovenia stavebného zákona. Krajský súd citoval § 11 ods. 5 stavebného zákona bez toho, aby z neho vyvodzoval akékoľvek preskúmateľné závery. Ďalej uviedol, že z ustanovení územného plánu musia vyplývať len tie zásady a regulatívy, ktoré stanovuje zákon, nie iné. Taktiež namietal, že správny súd asi nepovažoval za právne významné, že v súlade s § 39a ods. 3 stavebného zákona sa nevyžaduje na umiestnenie reklamnej stavby rozhodnutie o umiestnení reklamnej stavby. Sťažovateľ dal do pozornosti i to, že verejný záujem kreovaný v obci nemôže byť v rozpore s verejným záujmom na dodržiavaní zákona a Ústavy SR. Poukázal na zásadu, v zmysle ktorej z neprávania nemôže vzniknúť právo, ale i na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 142/2011 zo dňa 05.04.2011, podľa ktorého sa nemožno dovoľávať právnej istoty založenej na neústavnej alebo nezákonnej rozhodovacej praxi orgánov verejnej moci. Pokiaľ sa orgán verejnej správy prvého stupňa ako i žalovaný odvoláva na „regulatívy“ prijaté v územnom pláne, ktorý názor prevzal i správny súd, je potrebné uviesť, že aj prijímanie územného plánu a jeho obsah a o to viac rozhodnutia na základe neho prijatých musí zodpovedať zákonným a ústavným limitom a nesmie byť svojvoľný. Postup orgánov verejnej správy keď rozhodovali bez zákonného podkladu o právach sťažovateľa na základe územného plánu, ktorý zasahuje do práva podnikat' v zmysle čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR predstavuje porušenie ústavne garantovaných práv sťažovateľa, ale i tretích osôb. Ide o nedovolený zásah do majetkových práv a legitímnych očakávaní účastníka konania, ktoré predstavujú nútené obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré je možné iba v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu. Sťažovateľ navrhoval správne súdu

postup v zmysle § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p., s ktorým sa však správny súd nevysporiadal náležitým spôsobom a to ani v odôvodnení a to napriek konkrétnym dôvodom a normám, ktoré uvedený rozpor identifikovali. Sťažovateľ ďalej uviedol, že správny súd svojim odôvodnením na jednej strane celkom bagatelizoval povinnosť správnych orgánov oboch stupňov postupovať podľa § 3 ods. 2 a 5 a § 46 správneho poriadku v podobe spoľahlivo zisteného skutkového stavu poukazom na „nevznesenie námietok a pripomienok“, čo však nemá podľa názoru sťažovateľa vplyv na povinnosť správneho orgánu spoľahlivo zistiť skutkový stav, ale súčasne námietky nezákonnosti rozhodnutia sú takého charakteru, že ani vznesenie námietok a pripomienok neumožňuje správnejmu orgánu a žalovanému rozhodnúť takým spôsobom, akým rozhodol.

7. Sťažovateľ krajskému súdu vytýkal aj to, že nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to v podobe presvedčivého a pre priemerného adresáta pochopiteľného odôvodnenia aplikácie noriem obsiahnutých v § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona v spojení s námietkami sťažovateľa o nezákonnosti a protiústavnosti regulácie umiestňovania reklamných stavieb vymedzených typovo a rozmerovo v podobe plošného zákazu obsiahnutého v územnom pláne. Z toho istého dôvodu súčasne nie je zrejmé ani to, ako sa vysporiadal správny súd s návrhom na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. Podľa sťažovateľa sa krajský súd taktiež odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p. v tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/3/2011, 6Svzn/2/2013, 5Sži/1/2009, 1Sžo/23/2010, 1Sžd/18/2011. S poukazom na uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa a vec vráti orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

8. Účastník konania SUPERMAX Nitra, a.s. vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že v prvom rade je potrebné predbežne vyriešiť otázku, či príslušný územný plán je v súlade s platným právnym poriadkom. Poukazujúc na čl. 20 ods. 4 Ústavy SR mal za to, že jedným zo základných princípov slovenského právneho poriadku je hierarchia právnych noriem. Pokiaľ Ústava SR uvádza, že obmedzenie vlastníckeho práva je možné na základe zákona ako primárneho právneho predpisu, nie je možné k takémuto obmedzeniu pristúpiť na základe právneho predpisu vydaného orgánom územnej samosprávy.

9. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v celom rozsahu stotožnil so závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku krajského súdu. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

11. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 438 ods. 1 S.s.p. kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

13. Podľa § 454 S.s.p. na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

14. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. OU-NR-OVBP2-2018/025174-002 zo dňa

06.08.2018, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa -Mesta Nitra č. 135/2018-004-Re zo dňa 21.03.2018, ktorým podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona zamietol žiadosť sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby: 1 ks - obojstranná reklamná stavba, najväčšia plocha reklamnej stavby je 5,1 x 2,4 m a miesta stavby: 1 ks - obojstranná reklamná stavba, p. č. 7566/5, reg. „C“, k.ú. Z., popri Hviezdoslavovej ulici.

15. Sťažovateľ vyvodzoval nezákonnosť napadnutého rozhodnutia najmä s poukazom na nemožnosť správneho orgánu ako stavebného úradu pri rozhodovaní o zmene doby trvania reklamnej stavby vychádzať z územnoplánovacej dokumentácie, ktorá umožňuje plošne regulovať umiestňovanie konkrétnych typov reklamných stavieb v určitom území územným plánom, keďže takáto právna úprava nezodpovedá nielen zákonnej úprave (stavebný zákon), ale je popretím i práv garantovaných Ústavou SR.

16. V posudzovanej veci všeobecne záväzné nariadenie mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra, obsahuje záväzné zásady a regulatívy (vrátane záväzných regulatívov funkčného a priestorového usporiadania územia v oblasti podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb, uvedených v kapitole I., bod 8.), ktoré boli schválené uznesením mestského zastupiteľstva v Nitre č.169/2003 - MZ zo dňa 22.5.2003 v znení dodatkov č. 1, 2, 3, 4 a 5 a ktoré treba dodržiavať pri riadení využitia a usporiadania územia mesta. V bode 8.2. bolo zadefinované územné vymedzenie pre stanovenie podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb tak, že v bode 8.1.3 boli definované koridory ulíc (vrátane Hviezdoslavovej triedy - bod 8.1.3 písm. h/) vymedzené podľa grafickej prílohy č. 1, v ktorých sú v zmysle bodu 8.2.3.2 neprípustné reklamné stavby: - umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného (telesa) pozemku, pričom medzi tieto neprípustné reklamné stavby patria i billboardy. Z uvedeného vyplýva, že mesto Nitra, resp. jeho mestské zastupiteľstvo uplatnilo svoju kompetenciu, ktorá mu vyplýva z platných právnych predpisov - správne citovaných v rozhodnutí krajského súdu (§ 4 ods. 3 písm. j/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 2 ods. 1 písm. f/, § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b/, § 27 ods. 3 stavebného zákona, ako i § 12 ods. 1, 6 písm. a/, b/ vyhlášky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii), keď zrozumiteľným spôsobom určilo podmienky pre umiestňovanie reklamných stavieb.

17. Pri posudzovaní žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby tak orgány verejnej správy boli povinné skúmať okrem splnenia procesných, či formálnych podmienok na konanie o tomto návrhu, aj otázku danosti zákonného kritéria uvedeného v § 62 ods. 4 stavebného zákona, t.j. či by umiestnenie alebo užívanie reklamnej stavby nepredstavovalo ohrozenie verejného záujmu chráneného stavebným zákonom a osobitnými predpismi, pričom orgány verejnej správy boli nielen oprávnené, ale i povinné vychádzať zo Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra v znení dodatkov č. 1, 2, 3, 4 a 5, ktoré v koridore Hviezdoslavovej triedy v Nitre nepripúšťa umiestnenie reklamných stavieb typu billboard v pásme 200 m od hranice cestného (telesa) pozemku. Práve územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona. Navrhovaná zmena doby trvania reklamnej stavby musí byť v súlade s verejnými záujmami reprezentovanými predovšetkým záväznými regulatívami platnej územnoplánovacej dokumentácie. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/42/2016 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom sa v súvislosti s posudzovaním otázky legalizácie stavby v stavebnom konaní stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/68/2011-160 zo dňa 6. mája 2014, že verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumie súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou.

18. Kasačný súd ďalej poukazuje na to, že územné plánovanie je v § 2 ods. 1 písm. f/ stavebného zákona vymedzené tak, že jeho súčasťou je i umiestňovanie stavieb a určenie územno-technických, urbanistických, architektonických a environmentálnych požiadaviek na ich projektovanie a uskutočňovanie. Keďže za stavbu v súlade s § 43 ods. 2 stavebného zákona je nutné považovať i reklamnú stavbu je zjavné, že územné plánovanie stanovením regulatívov pokrýva i umiestňovanie

reklamných stavieb (a to bez ohľadu na skutočnosť, že v zmysle § 39a ods. 3 stavebného zákona sa na umiestnenie reklamnej stavby rozhodnutie o umiestnení nevyžaduje). V tejto súvislosti sa možno stotožniť s názorom krajského súdu, že územný plán obce, ako výsledok normotvornej činnosti zástupcov obyvateľov v danom mieste a čase, vyjadruje verejný záujem obyvateľov, je prejavom hodnôt, ktoré chce obec, resp. mesto na svojom území chrániť a uprednostňovať. Pokiaľ sa obec, resp. mesto jeho prostredníctvom rozhodlo v dotknutej zóne pre zákaz umiestňovania reklamných stavieb určitého charakteru, ide o využitie práv účasti verejnosti na správe vecí verejných na spôsobe ochrany hodnôt, ktoré mesto v mene svojich obyvateľov vyjadrilo prijatím územného plánu určitého obsahu. Inými slovami, práve opomenutím tejto skutočnosti, t.j. nezohľadnením platnej územnoplánovacej dokumentácie by orgány verejnej správy rozhodujúce o žiadosti sťažovateľa porušili povinnosť prihliadať na ochranu verejného záujmu. Vzhľadom na to, že § 62 ods. 4 stavebného zákona ukladá orgánu verejnej správy žiadosť o stavebné povolenie je potrebné zamietnuť, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi zistenie orgánu verejnej správy, že stavba je v rozpore s územným plánom, odôvodňuje prijať záver o existencii jej rozporu s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom.

19. Kasačný súd taktiež poukazuje na to, že sťažovateľ namietajúc nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného svoju žalobnú (ale i kasačnú) argumentáciu opieral predovšetkým o nesúlad dotknutej záväznej časti územného plánu mesta Nitra, vyhlásenej všeobecne záväzným nariadením mesta Nitra č. 3/2003, s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona a Ústavy SR. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že územnoplánovacia dokumentácia je normatívnym právnym aktom prijímaným orgánom obce/mesta, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce či mesta ako celku, alebo osobitne je obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území. Z hľadiska jeho prijímania a neurčitého počtu zainteresovaných ním dotknutých subjektov, je aktom hybridného charakteru, navyše stále živým, keďže stavebný zákon z dôvodu zmien územných podmienok a potrieb spoločnosti stanovuje orgánom územného plánovania povinnosť v pravidelných časových intervaloch jeho prehodnocovanie, čo nevyklučuje, resp. predpokladá aj jeho zmeny (§ 30 stavebného zákona). S prihliadnutím na postupy súdneho prieskumu záväznej časti územného plánu vyhláseného formou všeobecne záväzného nariadenia je v konaní o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce/mesta s vyššou právnou normou aktívne legitimovaná zainteresovaná verejnosť a prokurátor (v prípade, že nebolo vyhovené jeho protestu) podľa § 359 S.s.p. Tým dal zákonodarca najavo, že všeobecne záväzného nariadenia normotvorných komunálnych zastupiteľstiev bez výnimky podliehajú súdному prieskumu ich súladnosti s normami vyššej právnej sily len na základe návrhu uvedených subjektov. Kasačný súd v tejto súvislosti zastáva názor, že pokiaľ sťažovateľ ako právnická osoba napadol rozhodnutie žalovaného všeobecnou správnu žalobou v zmysle § 177 a nasl. S.s.p. nemožno v tomto konaní (ani ako otázku predbežnú) posudzovať súlad dotknutého územného plánu, resp. všeobecne záväzného nariadenia, ktorým bola vyhlásená jeho záväzná časť so zákonom, nakoľko na ich preskúmanie stanovil zákonodarca osobitný postup, navyše spojený s aktívnou legitimáciou prináležiacou výlučne prokurátorovi, resp. zainteresovanej verejnosti, ktorých žaloba sleduje ochranu verejného záujmu. Pokiaľ teda ide o návrh sťažovateľa na posúdenie súladu zákonnosti príslušného všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra, ktorým bola vyhlásená záväzná časť územného plánu, v tejto časti žaloby sťažovateľ nebol aktívne procesne legitimovaný. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Svzn/2/2013 zo dňa 18. júna 2014, na ktorý poukazoval sťažovateľ sa netýkal preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy vydanom v stavebnom konaní, ale išlo o konanie začaté na návrh prokurátora (ako osoby aktívne legitimovanej) na preskúmanie súladu iného VZN. Vzhľadom na to, že kasačný súd v predmetnom konaní, s poukazom na vyššie uvedené nemohol posudzovať súladnosť záväznej časti územného plánu, vyhlásenej všeobecne záväzným nariadením mesta Nitra č. 3/2003 s právnymi normami vyššej právnej sily, nepovažoval za dôvodné bližšie sa zaoberať ani závermi plynúcimi z rozhodnutia sp.zn.6Svzn/2/2013 zo dňa 18. júna 2014. Výhrady sťažovateľa k územnému plánu mesta Nitra bolo možné uplatniť či už prostredníctvom pripomienok k územnému plánu v procese jeho prijímania, či podaním podnetu na prokuratúru. Pokiaľ sa týka návrhu sťažovateľa na prerušenie konania a predloženia veci Ústavnému súdu SR za účelom posúdenia súladu územného plánu, resp. právnych aktov, ktorými bol vyhlásený s Ústavou SR, krajský súd správne uviedol, že nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou SR je oprávnený vysloviť

len Ústavný súd SR. Pokiaľ teda správny súd s poukazom na nemožnosť posudzovania súladu uvedených normatívnych právnych aktov s Ústavou SR v konaní začatom sťažovateľom podaním všeobecnej správnej žaloby aj s prihliadnutím na prezumpciu správnosti normatívnych aktov nemal pochybnosti o ich súladnosti s Ústavou SR, resp. nezistil dôvod, aby postupoval v zmysle § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p., takýto postup nebolo možné vyhodnotiť ako nesprávny či arbitrárny.

20. Kasačný súd poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami účastníkov konania, svoje závery formuloval zrozumiteľne a presvedčivo, pričom sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil vecnú správnosť rozsudku krajského súdu. Dospel preto k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietnuť.

21. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplyva.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.